

เรื่องเล่าจากสังคม¹

The Story of Society

บุญช่วย เกิดริ²

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยสร้างสรรค์เรื่อง “เรื่องเล่าจากสังคม” เป็นการสร้างสรรค์ผลงานที่สะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์และรูปทรงที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงภาวะความเจ็บปวด หดหู่ คลุมเครือภายในจากโทษและภัยของความโลภ โกรธ หลง ตามทัศนคติส่วนตัว ด้วยรูปแบบผลงานจิตรกรรมร่วมสมัย โดยมีแรงบันดาลใจเบื้องต้นมาจากข่าวการเมืองไทยในช่วงปี พ.ศ. 2556 – 2557

ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ผลงานในเบื้องต้นด้วยแนวทางการสร้างสรรค์งานศิลปะในรูปแบบของการหยิบยืมรูปแบบศิลปะในอดีต (Appropriation) และเลียนแบบกรอบข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ก่อนจะคลี่คลายมาสู่งานในลักษณะเฉพาะตัวของข้าพเจ้าเอง โดยศึกษาข้อมูลต่างๆ จากสื่อที่นำเสนอข่าว เช่น หนังสือพิมพ์ หรือสื่อออนไลน์ โดยนำข้อมูลวิเคราะห์ ตีความ หาค่าและแทนความหมายต่างๆ อย่างละเอียดตามความคิดและความรู้สึกภายในด้วยรูปทรงเชิงสัญลักษณ์

ผลการสร้างสรรค์มีทั้งสิ้น 18 ชิ้น แบ่งผลงานเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 จำนวน 4 ชิ้น ระยะที่ 2 จำนวน 3 ชิ้น และระยะที่ 3 จำนวน 11 ชิ้น โดยทั้ง 3 ระยะของการสร้างสรรค์มีการพัฒนาทางด้านรูปทรงและคลี่คลายทางด้านรูปแบบอย่างเห็นได้ชัด เป็นที่น่าพอใจสำหรับข้าพเจ้า

คำสำคัญ : จิตรกรรมร่วมสมัย / สังคม

¹ทุนสนับสนุนงานวิจัย ประเภททุนวิจัยทั่วไป ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2556 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

²อาจารย์ประจำ สาขาวิชาศิลปการออกแบบพัสตราภรณ์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Abstract

This creative research project entitled, “The Story of Society” was creation of artwork that reflects the passion of the human heart as expressed through the signs and forms that give meaningful comparison in order to demonstrate the conditions within the vague melancholy silence of a world of greed and anger by their own attitudes. The artworks take the form of contemporary painting, the initial inspiration of which came from the political climate in Thailand during the years 2013 to 2014.

The foundation of the researcher’s artwork initiative began by creating art through appropriation and imitation of the framework of the news in the newspapers, prior to unraveling the identity though researchers own unique style. This was undertaken by studying various forms of information from the news media such as newspapers or online media. The data was analyzed and interpreted to find the value and various meanings in detail by following the thoughts and inner feelings in its symbolic forms.

The creative artwork initiative resulted in a total of 18 pieces of artwork which was divided into 3 phases. The first phase had a total of 4 pieces; the second phase had a total of 3 pieces; the third phase had a total of 11 pieces. All the 3 phases of the creative art initiative resulted in development in the areas of form and clearly unraveled the patterns to the satisfaction of the researcher.

Keywords : Contemporary Painting / Society

บทนำ

มนุษย์ไม่อาจจะปฏิเสธวัตถุได้ เพราะมนุษย์ต้องอาศัยวัตถุในการดำรงชีวิต เพียงแค่มนุษย์ดำเนินชีวิตด้วยความพอเพียงและพอใจในทรัพย์สินที่หามาได้ ตามความสามารถของตน ชีวิตย่อมเป็นสุข ไม่มีการเบียดเบียนกัน สังคมก็น่าอยู่ ประเทศชาติก็จะเจริญรุ่งเรือง หากแต่มนุษย์นั้นไม่มีความพอดีในใจ อยากได้อะไรก็มีไม่สิ้นสุด วัตถุจึงเป็นเสมือนเส้นชัยปลายทาง ให้ต้องดิ้นรนขวานขวายเพื่อได้มา เมื่อวัตถุคือคำตอบของชีวิต วัตถุจึงเป็นตัวแปรสำคัญของการดำรงชีวิต วัตถุจึงอยู่เหนือชีวิต อยู่เหนือความพอดี และอาจเกินเลยจนอยู่เหนือคุณธรรม เมื่อคุณธรรมมีน้อย หรือไม่มีเลยปัญหาต่างๆ จึงเกิดขึ้นทั้งกับสังคมและประเทศชาติ ตั้งแต่ปัญหาเล็กๆ เช่น การฉกชิงวิ่งราว ลักทรัพย์ หรือปัญหาใหญ่ๆ ที่เกิดขึ้นจากกิเลสความโลภของผู้มีอำนาจ ไม่ว่าจะเป็นอำนาจทางการเมืองหรืออำนาจทางเศรษฐกิจ เช่น การคอร์รัปชัน ของนักการเมือง ปัญหายาเสพติด ปัญหาจากสงครามและผู้อพยพร้าย เป็นต้น

เมื่อปัญหาอยู่ในภาพรวมที่ใหญ่ จึงส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของประชาชน โดยรวม สังคมขาดเสถียรภาพ เกิดความระแวง เกิดความกังวล เกิดความโกรธแค้น เกิดความไม่สงบสุข

จากสิ่งต่างๆ ดังที่กล่าวมานี้ ส่งผลให้ข้าพเจ้าต้องการถ่ายทอดความคิด และจินตนาการเป็นผลงานศิลปะที่สะท้อนสภาวะด้านมืดภายในจิตของมนุษย์ ผ่านสัญลักษณ์และรูปทรงต่างๆ ที่ให้ค่าและความหมายในเชิงเปรียบเทียบตามความคิด และจินตนาการ โดยเนื้อหาของผลงานเป็นการเล่าเรื่องราวต่างๆ ในอดีต และความสนใจในปัจจุบันขณะนั้นของข้าพเจ้า เพื่อกระตุ้นเตือนหรือตั้งคำถามเกี่ยวกับโทษและภัยจากกิเลสในใจมนุษย์ที่มีผลต่อสังคมและประเทศชาติอย่างเป็นรูปธรรม ผ่านผลงานสร้างสรรค์จิตรกรรมร่วมสมัย

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัยสร้างสรรค์

1. เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่สะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์และรูปทรงที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงภาวะความเจ็บงัน หดหู่ คลุมเครือภายในจากโทษและภัยของความโลภ โกรธ หลง ตามทัศนคติส่วนตน ด้วยรูปแบบผลงานจิตรกรรมร่วมสมัย
2. เพื่อพัฒนาศักยภาพจากการเรียนรู้เทคนิคและวิธีการสร้างผลงานศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอนอันจะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจและปรับใช้ในการพัฒนาการสอนต่อไป
3. เพื่อเป็นส่วนร่วมหนึ่งในการพัฒนาศิลปะร่วมสมัยของชาติ และเพื่อการศึกษาแก่ผู้สนใจในศิลปะ
4. เพื่อนำผลงานไปตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ขอบเขตของโครงการวิจัยสร้างสรรค์

เป็นการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมเทคนิคผสม จำนวนไม่ต่ำกว่า 8 ชิ้น โดยมีขนาดไม่ต่ำกว่า 80 x 100 เซนติเมตร โดยอาจมีเทคนิคหรือวัสดุอื่นร่วมด้วยตามความเหมาะสม

สมมุติฐานและกรอบแนวความคิดของโครงการวิจัยสร้างสรรค์

แนวความคิด : ข้าพเจ้าต้องการแสดงออกซึ่งความรู้สึกทุกข์ที่คลุมเครือ เจ็บงันภายในจิตใจ จากโทษและภัยของความโลภ โกรธ หลง ตามทัศนคติส่วนตน โดยมีแนวเรื่องจากกิเลสในใจมนุษย์ในมุมมองต่างๆ ผ่านรูปทรง และสัญลักษณ์ต่างๆ ในเชิงเปรียบเทียบ

การพัฒนาและ کلیคายงานสร้างสรรค์

ผลงานสร้างสรรค์ในหัวข้อ “เรื่องเล่าจากสังคม” เป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ด้านลบภายในจิตใจของมนุษย์ เพื่อสะท้อนความจริงของสังคม เรื่องราวที่สร้างสรรค์ขึ้น

ผ่านผลงานจิตรกรรม มีเนื้อหาเกี่ยวกับกิเลสที่ครอบงำจิตใจมนุษย์ในสังคมวัตถุนิยม ในเบื้องต้นข้าพเจ้ามีความสนใจใช้ลักษณะการนำเสนอภาพข่าวและเนื้อหาข่าวจาก หนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งมาเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบของผลงาน

การสร้างสรรค์และพัฒนาผลงาน

ข้าพเจ้ามีความสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นช่วง ปีพ.ศ. 2556 ถึงปี พ.ศ. 2557 เหตุการณ์ในครั้งนั้นส่งผลกระทบต่ออย่างปรากฏชัด ต่อประเทศชาติ และกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกของข้าพเจ้าอย่างมาก การสร้างสรรค์ผลงานในระยะแรกจึงมีแรงขับเคลื่อนจากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ ในผลงานจึงมีสัญลักษณ์ที่แสดงออกอย่างค่อนข้างชัดเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้น เช่น ใช้รูปทรงของทหารหรือตำรวจซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในท่าทางใช้อาวุธปืน แต่การสร้างสรรค์ผลงานได้ผ่านช่วงเวลาค่อนข้างนานตั้งแต่เหตุการณ์ทางการเมือง ดึงเครียดจนกระทั่งคลี่คลายตัว ดังนั้นกระบวนการคิดค้นกรองและวิเคราะห์ผลงาน ของข้าพเจ้าจึงค่อยๆ พัฒนามาเป็นลำดับ ผลงานมีลักษณะที่ค่อยๆ คลายตัวออกจากภาพหรือเหตุการณ์ความเป็นจริงภายนอก เข้ามาสู่ภาพลักษณ์ของการแทนค่า ความรู้สึกภายในมากขึ้น รูปทรงสัญลักษณ์ก็ปรับเปลี่ยนไป เช่น เป็นรูปสัตว์ รูปสิ่งของ หรือรูปทรงที่จินตนาการสร้างขึ้นใหม่ รวมถึงการแสดงออกถึงนัยยะจาก คำสอนทางศาสนาที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น เรื่องความไม่เที่ยงแท้หรือความตาย เป็นต้น นอกจากนั้น การทบทวนเรื่องราวของกิเลสภายในของจิตใจก็เริ่มคลี่คลายจาก ความเป็นจริงภายนอกแต่ชัดเจนภายในความรู้สึกโดยแสดงผ่านสัญลักษณ์ต่างๆ

เนื่องจากข้าพเจ้ามีความสนใจในรูปแบบของกรอบข่าวจากหนังสือพิมพ์ หน้าหนึ่ง การเลียนแบบกรอบข่าวจึงส่งผลต่อการกำหนดขนาดและขอบเขตของ ผลงาน กรอบสำหรับเขียนภาพจึงมีตั้งแต่ 1 กรอบ ต่อ 1 ชิ้นงานขึ้นไป จนถึง 6 กรอบ ต่อ 1 ชิ้นงาน ทั้งนี้ ข้าพเจ้าแบ่งระยะการสร้างสรรค์ออกเป็น 3 ระยะ ดังจะได้ อธิบายในรายละเอียดต่อไป

ผลงานระยะที่ 1

ผลงานชิ้นที่ 1-4 ข้าพเจ้าสนใจนำเสนอประเด็นของนักการเมืองกับกิเลส ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้องของนักการเมืองที่นำพาประเทศชาติไปสู่ความล่มจม เรื่องต่างๆ เหล่านี้ประชาชนสามารถสืบค้นหาข้อมูลได้ไม่ยากจากสื่อต่างๆ โดยเฉพาะจากสื่อออนไลน์ เมื่อค้นหาแล้วจะพบว่าเหตุการณ์การคอร์รัปชัน คดโกงเอาเปรียบ หรือการกลั่นแกล้งประชาชน เพื่อผลประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้อง เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตแล้วซ้ำเล่าในรัฐบาลทุกสมัยเหมือนจะไม่มีจบสิ้น มากน้อยแตกต่างกันไป คำถามต่างๆ เกิดขึ้นในความคิดข้าพเจ้ามากมาย เช่น ทำไมเหตุการณ์ความรุนแรงทางการเมืองจึงเกิดขึ้นซ้ำซากตั้งแต่ครั้ง 14 ตุลาคม? ทำไมนักการเมืองที่โกงกินยังไม่หมดไปจากแผ่นดิน? ทำไมประชาชนบางส่วนมีค่านิยมทางความคิดว่า “โกงบ้างก็ไม่ใช่ไร ขอให้ทำงานได้”? สังคมเราขาดการละอายชั่วกลัวบาปกันแล้วหรือ ?

ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านมานานแค่ไหนหรือเป็นชนชาติใด กิเลสภายในใจก็ยังคงสร้างปัญหาและความเดือดร้อนให้แก่สังคม

ผลงานชิ้นที่ 1

ข้าพเจ้าสนใจช่วงเวลาของเหตุการณ์ต่อต้านร่าง พรบ.นิรโทษกรรม (ฉบับสุดซอย) เป็นเหตุการณ์สำคัญที่กระตุ้นให้ประชาชนจำนวนมากเกิดความรู้สึกตระหนักถึงโทษและภัยจากการทุจริต และไม่สามารถเพิกเฉยต่อการคดโกงและเอื้อประโยชน์ต่อพวกพ้องของนักการเมืองอีกต่อไป ประชาชนจำนวนมากหาศาลหน่วยงานต่างๆ ออกมาแสดงการต่อต้านและเรียกร้องให้ทุกฝ่ายออกมาแสดงพลัง โดยเดินขบวนแสดงจุดยืนทางการเมืองที่ไม่เห็นด้วยกับ พรบ. ดังกล่าว จนกระทั่งนำไปสู่การชุมนุมทางการเมืองครั้งใหญ่ในที่สุด

ข้าพเจ้าเลือกใช้ผลงานต้นแบบของโกยาที่มีชื่อว่า “การหลับฝันของเหตุผลสร้างอสุรกาย” ในผลงาน ข้าพเจ้าคัดลอกภาพโกยามาเฉพาะโครงสร้างรอบนอก แต่ลักษณะการขีดเขียนทั้งแสงเงาและรายละเอียดภายใน ข้าพเจ้าเขียนด้วยวิธีการวัดเส้นตามความถนัดและคุ้นชินของข้าพเจ้าโดยไม่ได้สนใจรายละเอียดเดิมของ

ภาพต้นฉบับ และ ข้าพเจ้าเปลี่ยนข้อความของโกยา จากเดิมคือ “The dream of reason produces monsters” เปลี่ยนเป็น “corruption” ซึ่งเป็นคำที่ปัจจุบันใช้เรียกแทนการทุจริต

ผลงานชิ้นนี้ประกอบขึ้นด้วย กรอบ จำนวน 2 ชิ้น ข้าพเจ้ากำหนดขนาดและขอบเขตของผลงานโดยผลงานอยู่ติดกันในลักษณะข้างล่างและข้างบน ชิ้นข้างบนมีขนาด 80 x 100 เซนติเมตร ชิ้นข้างล่างมีขนาด 28 x 32 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพบนคือเนื้อหาของ “การหลับฝันของเหตุผล สร้างอสุรกาย” ส่วนชิ้นข้างล่างเป็นสีแดงคล้ำทั่วทั้งภาพ เชื่อมโยงภาพทั้งสองด้วยขนาดและสัดส่วน กล่าวคือภาพชิ้นเล็กมีขนาดเท่ากับรูปโตะในภาพใหญ่

ผลงานชิ้นที่ 2

ข้าพเจ้าสนใจช่วงเวลาที่น่าสยดสยองยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีของไทย ในเวลานั้น ถูกฝ่ายตรงข้ามตั้งประเด็นถึงความไม่เหมาะสมในการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยชี้ให้เห็นว่านางสาวยิ่งลักษณ์เป็นเพียงหุ่นเชิดของพันตำรวจโททักษิณ ผู้เป็นพี่ชาย แต่ขาดความสามารถในการปกครองและนำพาประเทศชาติ พฤติกรรมของนางสาวยิ่งลักษณ์ที่พบเห็นได้บ่อยครั้งจากสื่อต่างๆ ทำให้เธอถูกกล่าวหาว่าโง่บ้า ปัญญาอ่อนบ้าง ถูกล้อเลียนเสียดสีโดยเฉพาะในโลกของสังคมออนไลน์ แต่ก็ดูเหมือนว่านางสาวยิ่งลักษณ์มิได้มีท่าทีว่าจะต้องพิจารณาตัวเองถึงความไม่เหมาะสมกับตำแหน่งแต่อย่างใด

ข้าพเจ้าเลือกใช้ต้นแบบเป็นผลงานของโกยาที่มีชื่อว่า “มีที่นั่น” ข้าพเจ้าคัดลอกผลงานของโกยาด้วยวิธีการวาดขีดเขียนเส้นในแบบเฉพาะตนของข้าพเจ้า โดยไม่ได้คำนึงถึงรายละเอียดตามผลงานต้นฉบับ มีเพียงลักษณะโครงสร้างรอบนอกของผลงานเท่านั้นที่ยังคงมีเค้าโครงเดิมอยู่ ข้าพเจ้ากลบรายละเอียดของใบหน้าบุคคลด้วยสีดำทั้งหมดเพื่อต้องการให้เกิดภาวะความโดดเดี่ยวและแปลกแยกไม่ปฏิสัมพันธ์กันตามความรู้สึกของข้าพเจ้า ในส่วนตอนบนของผลงานข้าพเจ้าเพิ่มเติมรูปทรงของเก้าอี้ เพื่อต้องการบอกเล่าถึงช่วงเวลาปัจจุบัน และรูปทรงงูพิษเป็นสัญลักษณ์เกลสฝ่ายต่ำที่จ้องทำร้ายผู้อื่น ซึ่งเป็นโทษและภัยในสังคม

ผลงานชิ้นนี้ประกอบขึ้นด้วยกรอบจำนวน 2 ชั้น วางติดกันด้านซ้ายและขวา ขึ้นด้านขวามีขนาด 80×100 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพคือภาพ “มีที่นั่ง” และขึ้นด้านซ้ายมีขนาด 40×50 เซนติเมตร รายละเอียดของภาพคือสีแดงคล้ำทั่วทั้งภาพ ซึ่งกรอบทั้ง 2 ชั้นมีขนาดที่แตกต่างกันคล้ายกับชั้นที่ 1 แต่การเชื่อมโยงของผลงานทั้ง 2 ส่วนนี้ ใช้วิธีการย่อสัดส่วนของกรอบขึ้นใหญ่ ลดลงเป็น 1 ใน 4 ส่วนเพื่อให้มีขนาดสัดส่วนที่รับกัน และระบายสีแดงคล้ำทั้งชิ้น

ผลงานชิ้นที่ 3 และ 4

เมื่อความขัดแย้งถึงขีดสุดมักจะจบลงด้วยความรุนแรงซึ่งนำมาสู่ความสูญเสียประมาณช่วงต้นปี พ.ศ. 2557 ฝ่ายรัฐบาลใช้กำลังและความรุนแรงกับประชาชนฝ่ายตรงข้าม โดยใช้อาวุธ เช่น ปืน แก๊สน้ำตา เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความหวาดกลัวให้ประชาชนฝ่ายตรงข้ามจนกลายเป็นความเกลียดชังและโกรธแค้นในที่สุด

ข้าพเจ้าเลือกใช้ผลงานของโยยาชื่อ “With reason or without” ในชุด “หายนะ” (disasters) เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงการฆ่าสังหารโดยในภาพปรากฏรูปทหารในท่าทางประทับปืนยิง และมีคนล้มลงนอนจมกองเลือด สร้างความสะเทือนใจแก่ผู้พบเห็น ข้าพเจ้าจึงเลือกนำท่าทางของทหารที่กำลังประทับปืนบนบ่ามาใช้สร้างสรรค์ในผลงานชิ้นที่ 3 และชิ้นที่ 4 โดยจะอธิบายความแตกต่างระหว่างชิ้นที่ 3 และ 4 ดังนี้

ผลงานชิ้นที่ 3 ผลงานถูกประกอบขึ้นจากกรอบภาพจำนวน 2 ชั้น กรอบชั้นแรกอยู่ด้านซ้ายมือ ขนาด 80×100 เซนติเมตร และกรอบชั้นที่สองอยู่ด้านขวามือ ขนาด 43×100 เซนติเมตร โดยใช้ด้านที่สูง 100 เซนติเมตรประกบชิดกัน กรอบด้านซ้ายแบ่งพื้นที่ภาพเป็นส่วนบนและส่วนล่าง ส่วนบนเป็นภาพของทหาร (ของโยยา) ที่คดลอกมา เอียงไปทางซ้าย โดยไม่ปรากฏเป้าสังหารในผลงาน ส่วนล่างเป็นภาพเก้าอี้ของผู้บริหารล้มนอนอยู่เพื่อสะท้อนถึงสถานการณ์ที่ตำแหน่งผู้บริหารไม่มั่นคงในขณะนั้น ส่วนกรอบขวามีระบายด้วยสีแดงคล้ำทั่วทั้งภาพโดยขนาดกรอบ 43×100 เป็นขนาดที่ขยายสัดส่วนของธนบัตรใบละ 1000 บาท

ส่วนผลงานชิ้นที่ 4 กรอบภาพมี 2 ส่วน ขนาดเท่ากันประกอบเป็นด้านบนและด้านล่าง กรอบด้านล่างปรากฏภาพทหาร (ของโยยา) ประทับปืนในท่ายิงอยู่ใน

ตำแหน่งซ้ายของภาพ ส่วนด้านขวาเป็นภาพตำราลงในยุคสมัยปัจจุบัน กำลังประทับ
ปิ่นในท่ายังแสดงให้เห็นการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลในช่วงต้นปี พ.ศ. 2557
เป็นภาพที่พยายามให้เห็นถึงเรื่องการใช้ความรุนแรงที่ยังคงปรากฏอยู่ แม้เวลาจะ
ผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม ส่วนกรอบบนระบายสีแดงคล้ำทั่วทั้งภาพ

การวิเคราะห์ผลงานระยะที่ 1 ตามวัตถุประสงค์

แง่มุมของเนื้อหาที่สะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์ ในช่วงแรกนี้
ข้าพเจ้าใช้รูปทรงและสัญลักษณ์ที่หยิบยืมรูปแบบจากผลงานของโกยาซึ่งสะท้อน
เรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์ไว้เป็นอย่างดี โดยข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ใหม่
ใช้ลายเส้นและบรรยากาศของภาพที่ถูกปกคลุมไปด้วยสีดำ หรือสีอื่นๆ ที่ถูกลด
ความจัดสีด้วยสีดำ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเจียบงัน หดหู่ และคลุมเครือ ซึ่งผลงาน
ที่สำเร็จสามารถสะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์และสะท้อนความรู้สึก
คลุมเครือได้เป็นที่น่าพอใจสำหรับข้าพเจ้า

รูปแบบผลงานที่เลียนแบบลักษณะกรอบขาวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์
รายวันที่มีขนาดกรอบเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน ข้าพเจ้าจึงตั้งใจใช้กรอบงานขนาดต่าง
กันมาประกอบเป็นงานชิ้นเดียวกัน ทดลองวางองค์ประกอบของภาพในรูปแบบของ
กรอบขาวหนังสือพิมพ์ด้วยการระบายสีแดงคล้ำแบบเรียบๆ ให้ตัดกันกับภาพที่มี
รายละเอียด ซึ่งวิธีการนี้สร้างความพึงพอใจแก่ข้าพเจ้าที่ต้องการหารูปแบบ
การแสดงออกที่แตกต่างจากผลงานเก่าๆ ที่เคยทำมาก่อนนี้

ผลงานระยะที่ 2

ผลงานชิ้นที่ 5-7 เป็นระยะที่คลี่คลายผลงานและละทิ้งรูปแบบผลงานของ
โกยา แม้ข้าพเจ้าจะละทิ้งรูปแบบผลงานของโกยา แต่ยังนำรูปทรงที่สะท้อนเล่า
เรื่องราวในปัจจุบันมาใช้ซ้ำ เช่น ภาพเก้าอี้ล้ม และภาพตำราลงประทับปิ่นในท่ายัง
โดยใช้ร่วมกับรูปทรงใหม่ที่ข้าพเจ้าสนใจ เป็นรูปทรงที่ให้ความหมายที่เกี่ยวข้องกับ
มนุษย์ รวมไปถึงให้ค่าทางความรู้สึกแง่ใดแง่หนึ่งในมุมมองของข้าพเจ้า เช่น รูปทรง
ผีเสื้อ และรูปทรงบ้าน

ข้าพเจ้าสนใจผีเสื้อเพราะเป็นสัตว์ที่สวยงาม ไม่มีพิษภัย และเพราะบางนอกจากความงดงามภายนอกแล้ว ผีเสื้อยังถูกให้ค่าและความหมายแตกต่างกันไปตามแต่ละประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศญี่ปุ่นให้ความหมายของผีเสื้อว่าเป็นวิญญาณจากร่างกายมนุษย์เมื่อตายไป หรือเป็นการเกิดใหม่ ข้าพเจ้าจึงสนใจนำความหมายดังกล่าวนี้มาใช้ นอกจากนี้ ทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก (butterfly effect) คือทฤษฎีที่กล่าวถึงเรื่องราวบางอย่างที่เกิดขึ้นแม้เป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย เช่น การขยับปีกของผีเสื้อที่ประเทศไทยเวลานี้ ก็สามารถส่งผลกระทบต่อใหญ่ขึ้นไปถึงอีกซีกโลกหนึ่งในอนาคตได้ คืออาจทำให้ เกิดลมหรือดินฟ้าอากาศแปรปรวนก็เป็นได้ ข้าพเจ้าจึงมีความสนใจและคิดจินตนาการถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยว่าแม้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศเล็กๆ แต่ก็อาจสร้างแรงกระเพื่อมสั่นไหวหรือแปรปรวนต่อโลกได้ในอนาคตเช่นกัน

ส่วนรูปทรงบ้าน ข้าพเจ้าให้ความหมายเปรียบกับประเทศและประชาธิปไตยของคนไทยที่ยังไม่เคยเสร็จสมบูรณ์ มันยังมีอะไรต้องแก้ไขอยู่เสมอ บ้านที่ข้าพเจ้าวาดขึ้นจึงมีลักษณะสำคัญคือดูแล้วเหมือนยังสร้างไม่เสร็จ และเป็นบ้านที่ไม่มีตำแหน่งของประตูและหน้าต่าง มองดูคล้ายกับกรงมากกว่า

ผลงานชิ้นที่ 5

ข้าพเจ้านำเสนอผลงานที่สะท้อนความสะท้อนใจจากการใช้ความรุนแรงสลายการชุมนุม เป็นเหตุการณ์ที่นำมาซึ่งความสูญเสียและความเจ็บปวดร้าวรานใจ

ข้าพเจ้าเลือกคัดลอกภาพตำรวจในท่าประทับปืนซึ่งเป็นภาพที่ได้จากอินเทอร์เน็ตโดยเขียนคัดลอกด้วยวิธีการขีดเขียนตัวเส้นตามความถนัดและคุ้นชินของข้าพเจ้า และได้ให้ความสำคัญกับรายละเอียดเดิมของภาพต้นฉบับ ตำรวจที่กำลังประทับปืนยังอยู่ในท่าทางที่เรียกว่าท่ายิงมาตรฐาน คือยืนยิงแบบแนวแน่ ในลักษณะผู้กระทำ ท่ามกลางบรรยากาศที่โดดเดี่ยว โดยเจตนาให้เกิดความรู้สึกที่ค่อนข้างเจ็บในภาพ ทั้งที่ความเป็นจริงสถานการณ์ขณะนั้นโกลาหลอลหม่านมาก ข้าพเจ้ากำหนดให้มีพื้นที่ว่างปริมาณมากโอบล้อมตำรวจซึ่งเป็นรูปทรงหลักในงาน และมีผีเสื้อขนาดใหญ่เมื่อเทียบสัดส่วนกับตำรวจเกาะอยู่ที่ปลายกระบอกปืน

ข้าพเจ้าต้องการจะบอกเล่าเรื่องราวที่โหดร้ายรุนแรงโดยที่ไม่ปรากฏภาพผู้เสียชีวิตเหมือนในภาพของโกยา แต่ต้องการให้รู้สึกว่ามีความตายเกิดขึ้นแล้ว โดยใช้รูปทรงผีเสื้อเป็นสัญลักษณ์แทนวิญญาณที่ออกจากร่าง บอกเล่าว่ามีเพื่อนมนุษย์เสียชีวิตจากปืนกระบอกนี้

ผลงานชิ้นที่ 6 - 7

ข้าพเจ้าเปรียบเทียบประเทศเป็นเหมือนกับบ้าน หากแต่ความรุนแรงทางการเมืองทำให้บ้านหลังนี้ไม่สมบูรณ์ เป็นแต่เพียงโครงสร้าง ไม่สามารถกันฟ้ากันฝนได้เพราะไม่มีหลังคา ไม่มีผนัง และไม่มีพื้น ไม่มีประตู ไม่มีหน้าต่าง โดยบ้านหลังดังกล่าวนี้ปรากฏอยู่ในผลงานชิ้นที่ 6, 7, 18 แต่สำหรับชิ้นที่ 7 นั้นมีผีเสื้อปีกขาดอยู่ในท่าบิน ปรากฏซ้อนทับอยู่หน้าบ้าน

ผลงานชิ้นที่ 6 ประกอบขึ้นด้วย กรอบ จำนวน 2 ชิ้น ติดกันในลักษณะข้างล่างและข้างบน ชิ้นข้างบนมีขนาด 80×110 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพคือโครงสร้างบ้าน และชิ้นข้างล่างมีขนาด 30×80 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพคือสีแดงคล้ำทั่วทั้งภาพ

ผลงานชิ้นที่ 7 ผลงานมีขนาด 80×122.5 เซนติเมตร เป็นผืนผ้าที่ไม่ได้จึงติดกรอบไม้ ระบายสีฟ้าเป็นเส้นตรงแนวนอนทั้งขอบบนและขอบล่างของภาพ ขอบข้างบนมีความหนา 2.5 เซนติเมตร และขอบข้างล่างมีความหนา 10 เซนติเมตร สีฟ้าที่ใช้มีนัยยะถึงสังคมออนไลน์อย่างเช่นเฟซบุ๊ก ซึ่งเป็นแหล่งหนึ่งของการให้ข้อมูลข่าวสารที่ผู้คนนิยมใช้ และใช้ตัวดอกเหล็กเจาะทะลุงานแทนความรู้สึกถึงร่องรอยของกระสุนปืน

การวิเคราะห์ผลงานระยะที่ 2 ตามวัตถุประสงค์

แม้มุมการสะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์ ข้าพเจ้าใช้รูปทรงผีเสื้อและรูปทรงบ้าน บอกเล่าเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นภายนอก เชื่อมโยงกับสภาวะภายในที่แสดงให้เห็นถึงความเจ็บงัน หดหู่ และคลุมเครือ โดยสร้างบรรยากาศของภาพที่ถูกปกคลุมไปด้วยสีดำ หรือสีอื่นๆ ที่ถูกลดความจัดของสีด้วยสีดำ และยังคงเลียนแบบรูปแบบของกรอบข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันเป็นรูปแบบ

ในการนำเสนอผลงาน โดยให้ด้านบนแทนภาพข่าวและด้านล่างแทนเนื้อหาข่าว ซึ่งทั้งสองส่วนนี้ทำให้เกิดเนื้อหาเรื่องราวใหม่ๆ ตามที่ข้าพเจ้าต้องการ แต่ยังคงสอดคล้องและต่อเนื่องจากผลงานในระยะแรก

ผลงานระยะที่ 3

ผลงานระยะที่ 3 คือผลงานชิ้นที่ 8-18 นี้ข้าพเจ้านำรูปทรงต่างๆ ที่เคยใช้ในผลงานตั้งแต่ช่วงระยะที่ 1 มาผสมผสานกับรูปทรงที่สร้างขึ้นใหม่ ซึ่งต้องกล่าวว่าความรู้สึกนึกคิดและความสะท้อนอารมณ์ของข้าพเจ้าที่มีต่อเหตุการณ์รุนแรงทางการเมืองได้คลี่คลายตัวลงเป็นมุมมองที่เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมันเกิดจากกิเลส ความโลภ ความหลง ความโกรธ ของมนุษย์ที่ไม่สามารถควบคุมมันได้ แทนการมองว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นเพราะความเลวของใครคนใดคนหนึ่ง ดังนั้น การแสดงออกในผลงานระยะที่ 2 และระยะที่ 3 นี้จึงค่อยๆ คลายออกจากรูปแบบงานของโกยา กลับเข้ามาสู่รูปแบบที่ข้าพเจ้าต้องการแสดงความรู้สึกนึกคิดภายในที่โน้มเอียงไปสู่ความคิดเชิงศาสนามากขึ้น ดังนั้น ผลงานในระยะที่ 3 นี้จึงมีรูปทรงเชิงสัญลักษณ์เพิ่มมากขึ้นภายใต้บรรยากาศที่ยังคงความเจียบงัน หดหู่ คลุมเครือ รวมถึงการผูกสร้างเรื่องราวความสัมพันธ์ของรูปทรงในภาพมีความซับซ้อนขึ้น ซึ่งผู้ชมจะไม่ได้เห็นนัยยะของความรุนแรงดังเช่นในผลงานระยะแรก

ข้าพเจ้าใช้รูปทรงหัวกะโหลก รูปทรงกระดูกซี่โครง รูปทรงกระดูกเชิงกราน เป็นสื่อสัญลักษณ์ถึงความตายแทนรูปทรงผีเสื้อ และสร้างรูปทรงลูกบาศก์ รูปสี่เหลี่ยม รูปวงกลม ใช้สื่อความหมายถึงความเป็นวัตถุนิยม มีลักษณะเป็นส่วนเกิน เหมือนกับความเจ็บป่วยจากเนื้อร้ายที่ผิดปกติ เช่น เนื้องอก หรือมะเร็ง ซึ่งอาจมีปรากฏติดอยู่กับรูปทรงหลักในภาพ

รูปทรงหมาใน (หมาแดง) ความหมายคือเป็นสัตว์ล่าเนื้อที่อยู่กันเป็นฝูง ประมาณ 6-12 ตัว หมาในจะล่าเหยื่อเป็นฝูง ข้าพเจ้าเปรียบหมาในกับนักการเมืองหรือผู้บริหารที่เจ้าเล่ห์ ล่าเหยื่อเป็นฝูงเป็นพรรคเป็นพวก ถือพวกมากและหากินด้วยการฆ่าทำลายผู้อื่น แต่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอภาพหมาในที่ทำให้ความรู้สึกที่โดดเดี่ยว คลุมเครือ เพียงลำพัง เพราะข้าพเจ้ามีความคิดว่าคนที่เห็นแก่ตัวหากิน

ด้วยการฆ่าทำลายผู้อื่น แต่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอภาพหมาในที่ทำให้ความรู้สึกที่โดดเดี่ยว คลุมเครือ เพียงลำพัง เพราะข้าพเจ้ามีความคิดว่าคนที่เห็นแก่ตัวหากินเป็นฝูงด้วยการฆ่าและทำลายผู้อื่น สุดท้ายแล้วก็คือคนที่หวาดระแวงและกลัวการถูกล่าถูกทำลายอยู่ภายในใจเช่นกัน

ในผลงานระยะที่ 3 นี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้รูปทรงมนุษย์จากการคัดลอกทำทางด้วยลายเส้น “คาลลิกราฟิโก” เฉพาะตัวอีกแล้ว แต่สร้างรูปทรงของมนุษย์จากเงาของวัตถุต่างๆ เพื่อให้เกิดค่าน้ำหนัก และนำมาจัดเรียงให้เป็นรูปมนุษย์เพื่อสะท้อนภาพกิเลสอันเกิดจากวัตถุนิยมในจิตใจมนุษย์ และใช้รูปทรงมนุษย์แบบโครงสร้างโดยเขียนขึ้นจากการลดทอนรูปทรงแล้วปรับผสมกับลักษณะของกรงนก เพื่อให้เกิดความเป็นวัตถุนิยมรูปทรงมนุษย์

สุดท้ายคือรูปทรงบ้านขนาดเล็กที่ไม่สมบูรณ์แบบ มีแต่โครงสร้าง ไม่มีหลังคา ไม่มีพื้น ไม่มีผนัง และมีลักษณะคล้ายกันหลายหลัง

ผลงานชิ้นที่ 8-10

การสร้างผลงานตั้งแต่ชิ้นที่ 8 ถึงชิ้นที่ 10 นี้ เป็นการพัฒนาผลงานที่ต่อเนื่องจากเรื่องความตาย แต่เป็นการนำเสนอความตายของฝ่ายที่หลงในกิเลส มัวเมาในความโลภความโกรธความหลง โดยนำเสนอให้เป็นการตายที่โดดเดี่ยว และสะท้อนความเป็นวัตถุนิยมด้วยรูปทรงลูกบาศก์ที่เชื่อมติดกับรูปทรงกระดุกซีโครง เป็นเหมือนเนื้อร้าย หรือ มะเร็งที่ยื่นเกินออกมาจากซีโครง เป็นการสร้างภาพการคิดถึงการตายไปพร้อมกับโรคภัย (กิเลส) ที่ยังคุกคาม

ผลงานชิ้นที่ 8 นี้ประกอบขึ้นด้วย กรอบ จำนวน 2 ชิ้น ติดกันในลักษณะข้างล่างและข้างบน ชิ้นข้างบนมีขนาด 80 x 100 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพเป็นรูปทรงกระดุกซีโครง รูปทรงผีเสื้อ รูปทรงลูกบาศก์ และชิ้นข้างล่างมีขนาด 30 x 80 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพคือสีแดงคล้ำทั่วทั้งภาพ

ผลงานชิ้นที่ 9 มีขนาด 79 x 109 เซนติเมตร แบ่งเป็น 2 ส่วน บนและล่าง รายละเอียดในภาพครึ่งล่างคือรูปทรงกระดุกซีโครง และ รูปทรงลูกบาศก์ ส่วนภาพครึ่งบนคือส่วนที่ระบายด้วยสีฟ้าคล้ำ เรียบๆ ทั่วทั้งภาพ

ผลงานชิ้นที่ 10 มีขนาด 85 x 117.5 เซนติเมตร เป็นผืนผ้าที่ไม่ได้ซึ่งติดกับกรอบไม้ ระบายสีแดงคล้ำเป็นเส้นตรงแนวนอนทั้งขอบบนและขอบล่าง ขอบข้างบนมีความหนา 2.5 เซนติเมตร และขอบข้างล่างมีความหนา 5 เซนติเมตร ขอบซ้ายและขวา 2.5 เซนติเมตร ในภาพเป็นรูปโครงกระดูกมีร่องรอยถูกยิงโดยใช้ใช้วงกลมจากการเขียนและใช้ตัวดอกเหล็กเจาะทะลุงานแทนความรู้สึกถึงร่องรอยของกระสุนปืน

ผลงานชิ้นที่ 11-12

ข้าพเจ้าเสนอเนื้อหาว่าด้วยเรื่องความตายและความมืดบอด โดยใช้ภาพหวัะโหลกจัดวางคู่เคียงกับต้นหญ้าในตำแหน่งที่ให้ความรู้สึกว่ายูบยอนดิน มีรูปทรงลูกบาศก์งอกออกมาจากเบ้าตา เป็นสัญลักษณ์สื่อถึงกิเลสที่ทำให้คนตา (ใจ) บอดได้

ผลงานชิ้นที่ 11 ประกอบด้วยกรอบจำนวน 4 ชั้น ติดกันในลักษณะข้างบน 2 ชั้น ซ้ายขวา และข้างล่าง 2 ชั้น ซ้ายขวา ทุกชั้นมีขนาด 50 x 80 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพคือ 2 กรอบที่อยู่แถวบนมีรูปทรงหวัะโหลกอยู่กรอบซ้าย รูปทรงกระดูกเชิงกรานอยู่กรอบขวา 2 กรอบที่อยู่แถวล่างซ้าย ระบายด้วยสีแดงคล้ำ และล่างขวาระบายด้วยสีดำด้าน

ผลงานชิ้นที่ 12 ประกอบด้วยกรอบ จำนวน 2 ชั้น ติดกันในลักษณะข้างบนและข้างล่าง ทั้ง 2 ชั้นมีขนาด 50 x 80 เซนติเมตร รายละเอียดภายในภาพคือกรอบที่อยู่แถวบนมีรูปทรงหวัะโหลก รูปทรงลูกบาศก์ รูปทรงต้นหญ้า กรอบที่อยู่แถวล่าง ระบายด้วยสีแดงคล้ำ

ผลงานชิ้นที่ 13 -18

เป็นการสร้างสรรค์ผลงานด้วยการนำรูปทรงต่างๆ ที่เคยใช้ เช่น แก้วี ร่วมกับรูปทรงใหม่ เช่น รูปทรงมนุษย์ รูปทรงบ้าน ดังที่ได้อธิบายไปแล้ว จัดวางองค์ประกอบเพื่อสร้างจังหวะและแง่มุมในการนำเสนอใหม่ๆ ข้าพเจ้าใช้รูปทรงหมาในซึ่งเป็นสัตว์ล่าเนื้อที่อยู่กันเป็นฝูง เปรียบกับลักษณะนิสัยของ นักการเมืองที่กอบโกยผลประโยชน์เข้าสู่ตนและพรรคพวก แต่ข้าพเจ้านำเสนอภาพหมาในในสถานะที่ให้ความรู้สึกโดดเดี่ยวเพียงลำพังตัวเดียว เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าการล่าหรือกอบโกยผลประโยชน์เข้าสู่ตนและพรรคพวกก็มาจากกิเลสความโลภในใจของ

แต่ละคน และคนเหล่านั้นก็มีความหวาดระแวง ความกลัวอยู่ในจิตใจของตนอยู่ลึกๆ จึงมีสภาวะของความโดดเดี่ยว เจ็บจนปรากฏอยู่

ผลงานชิ้นที่ 13 ประกอบด้วยกรอบจำนวน 2 ชิ้น ติดกันข้างบนและข้างล่าง แต่ละชิ้นมีขนาด 50 x 80 เซนติเมตร กรอบบนมีรูปทรงเก้าอี้ที่ให้ความรู้สึกว่าเป็นเก้าอี้ผู้บริหารอยู่ในลักษณะล้มลง และมีกล่องลูกบาศก์ยื่นออกมาเหมือนการยึดติดกับอำนาจ (ไม่ใช่สิ่งมั่นคงถาวร) เป็นความป่วย เป็นมะเร็ง กิเลสร้าย ส่วนกรอบล่างระบายเพียงสีแดงคล้ำทั่วทั้งชิ้น

ผลงานชิ้นที่ 14 ประกอบด้วยกรอบจำนวน 2 ชิ้น ติดกันข้างบนและข้างล่าง ทั้ง 2 ชิ้นมีขนาด 39 x 59 เซนติเมตร กรอบบนระบายสีฟ้าคล้ำทั่วทั้งชิ้น ส่วนกรอบล่างมีรูปทรงหมาในหนึ่งตัวยืนในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง หันศีรษะมาหาคนดู และมีกล่องลูกบาศก์ยื่นออกมาจากร่างกาย

ผลงานชิ้นที่ 15 มีกรอบเดียวขนาด 80 x 100 เซนติเมตร ในภาพมีรูปทรงหมาในยืนในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง หันศีรษะมาหาคนดู มีน้ำหนักรูปทรงหมาในยื่นออกมาจากด้านหลัง และมีภาชนะใส่อาหาร (มีลักษณะเหลว) รูปทรงแปลกตาคล้ายเลขแปดอารบิกในมุมมองที่มองจากด้านบน ด้านบนของกรอบระบายสีฟ้าพื้นๆ ขนาด 10 x 80 เซนติเมตร

ผลงานชิ้นที่ 16 ประกอบด้วยกรอบจำนวน 2 ชิ้น ติดกันข้างบนและข้างล่าง กรอบบนขนาด 110 x 110 เซนติเมตร มีรูปทรงหมาในหนึ่งตัวยืนกลางภาพ ในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง หันศีรษะมาหาคนดู มีน้ำหนักรูปทรงหมาในยื่นออกมาจากด้านหลัง และมีภาชนะใส่อาหาร (มีลักษณะเหลว) รูปทรงแปลกตาคล้ายเลขแปดอารบิกในมุมมองที่มองจากด้านบน ด้านบนของกรอบระบายสีฟ้าพื้นๆ ขนาด 10 x 80 เซนติเมตร

ผลงานชิ้นที่ 17 ประกอบด้วยกรอบจำนวน 6 ชิ้น ติดกันข้างบน 3 ชิ้น และข้างล่าง 3 ชิ้น กรอบบน 3 ชิ้น มีขนาด 80 x 160 เซนติเมตร กรอบซ้ายมือเป็นภาพโครงสร้างใบหน้ามนุษย์ที่มีลักษณะคล้ายกรงนก มีรูปทรงหมาในหนึ่งตัวยืนอยู่ด้านล่างขวามือ ในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง หันไปด้านขวา และหันศีรษะมาหาคนดู กรอบตรงกลางเป็นรูปทรงหมาใน ยืนอยู่ในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง และหันไปด้านซ้าย ทามกลางรูปทรงที่มีลักษณะคล้ายบ้านที่มีขนาดและโครงสร้าง

ส่วนใหญ่เหมือนกันทุกหลัง แตกต่างตรงรายละเอียดบางอย่างในบ้าน เช่น บางหลังมีคาน บางหลังไม่มีคาน กรอบขวามือ เป็นภาพร่างกายมนุษย์เต็มตัวประกอบขึ้นมาจากรูปเงาต่างๆ มีรูปร่างเตี้ย เอียงอยู่ในตำแหน่งด้านขวาของกรอบ และมีรูปทรงหมาในหนึ่งตัว ยืนอยู่ด้านล่างซ้ายมือ ในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง หันไปด้านซ้าย และหันศีรษะมาหาคนดู ส่วนกรอบล่าง 3 ชิ้น มีขนาดเท่ากันทั้งหมดคือ 25 x 80 เซนติเมตร ชิ้นซ้ายระบายด้วยสีดำทั่วทั้งภาพ ชิ้นกลางและชิ้นขวาระบายด้วยสีแดงคล้ำ

ผลงานชิ้นที่ 18 ประกอบด้วยกรอบจำนวน 3 ชิ้น มีขนาดชิ้นละ 80 x 160 เซนติเมตร วางติดกันในแนวตั้ง กรอบซ้ายมือ เป็นภาพหมาในหนึ่งตัวยืนอยู่บริเวณกลางภาพ ในลักษณะให้เห็นลำตัวด้านข้าง หันไปด้านขวามือ และหันศีรษะมาทางทิศคนดู ซึ่งปรากฏศีรษะงูอยู่ด้านล่าง (ซึ่งงูตัวนี้เลื้อยพาดผ่านทั้ง 3 กรอบ อยู่ตำแหน่งด้านล่างของผลงาน) กรอบกลาง และกรอบขวามีบ้านที่ไม่สมบูรณ์แบบทั้ง 2 กรอบ ในน้ำหนักที่ต่างกัน

การวิเคราะห์ผลงานระยะที่ 3 ตามวัตถุประสงค์

แม้มุมการสะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์ในช่วงระยะที่ 3 นี้ ผลจากการใช้รูปทรงสัญลักษณ์ใหม่ๆ เช่น หมาในที่มีท่าทางดุเจ้าเล่ห์ หันมาสบตากับผู้ชม ข้าพเจ้าเจตนาใช้รูปทรงดังกล่าวซ้ำเหมือนกันในหลายชิ้น เพื่อสะท้อนความเจ้าเล่ห์จากกิเลสที่เหมือนกัน รูปทรงบ้านที่มีขนาดและโครงสร้างเท่ากันแต่มีรายละเอียดแตกต่างกัน ไม่มีบ้านหลังไหนเป็นบ้านที่สมบูรณ์ แทนสภาพของสังคมที่ไม่สมบูรณ์เช่นกัน รูปทรงมนุษย์ที่คล้ายการกอรปตัวขึ้นด้วยรูปเงาจากวัตถุ ดูหลวมๆ และไม่มั่นคง เป็นการสะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์ รูปทรงต่างๆ นี้ สะท้อนกิเลส ความโลภ ในใจของมนุษย์ในมุมมองและการตีความของข้าพเจ้า ซึ่งผู้ชมจะต้องใช้ประสบการณ์ส่วนตัวในการรับรู้ความหมายของรูปทรงในภาพที่ซับซ้อนขึ้นกว่าในผลงานระยะแรก

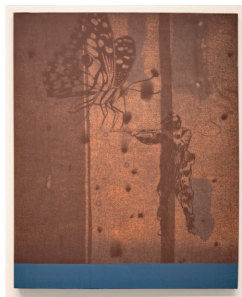
ผลงานใช้รูปแบบของกรอบขาวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันที่มีภาพข่าวและเนื้อหาข่าวทั้ง 2 ส่วน แต่วิธีการจัดวางได้ขยับปรับเปลี่ยนตามอารมณ์ความรู้สึกของข้าพเจ้าโดยไม่ยึดติดจนตายตัวเกินไป เช่น ผลงานชิ้นที่ 18 แยกเนื้อหาข่าวข้าพเจ้านำมาใช้ในสัดส่วนที่ค่อนข้างน้อย เพื่อแสดงผลทางความรู้สึกที่ให้ความสำคัญต่อภาพข่าวมากกว่า

ผลงานชิ้นที่ 1 “ถ้าเธอหลับ” ขนาด 80 x 100 ซม. และ 28 x 32 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 2 “เธอกำลังเข้าใจผิด แก้อ้อมไว้สำหรับนั่ง” ขนาด 80 x 100 ซม. และ 40 x 50 ซม.

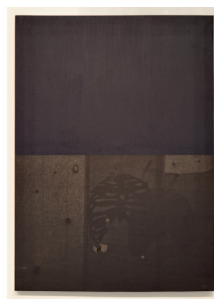
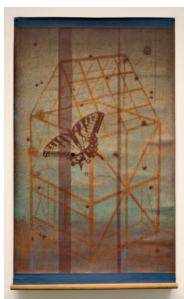
ผลงานชิ้นที่ 3 “เงาอดีต” ขนาด 100 x 123 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 4 “อดีต ปัจจุบัน” ขนาด 80 x 100 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 5 “ที่ปลายกระบอกปืน” ขนาด 80 x 100 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 6 “บ้านที่ไม่สมบูรณ์แบบ” ขนาด 80 x 140 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 7 “บ้านที่ไม่สมบูรณ์แบบกับผีเสื้อปีกขาด” ขนาด 80 x 122.5 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 8 “ร่องรอย” ขนาด 80 x 130 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 9 “ร่องรอย 2” ขนาด 79 x 109 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 10 “ร่องรอย 3” ขนาด 85 x 117.5 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 11 “หลงจนตาย ไม่สิ้นสุด” ขนาด 100 x 160 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 12 “หลงจนตาย ตา(ใจ)บอด” ขนาด 80 x 100 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 13 “สิ่งใดจะอยู่ได้นาน” ขนาด 80 x 100 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 14 “เมื่อความเจ้าเล่ห์ พยายามลบตาเรา” ขนาด 39 x 59 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 15 “เลื่อน” ขนาด 80 x 100 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 16 “เมื่อความเจ้าเล่ห์ พยายามลบตาเรา 2” ขนาด 110 x 135 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 17 “ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อศิลปะในใจมนุษย์” ขนาด 185 x 240 ซม.

ผลงานชิ้นที่ 18 “ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อศิลปะในใจมนุษย์ 2” ขนาด 160 x 240 ซม.

สรุป

ผลงานศิลปะชุด “เรื่องเล่าจากสังคม” คือผลงานศิลปะ ประเภทจิตรกรรมร่วมสมัย ที่สะท้อนเรื่องราวของกิเลสในใจมนุษย์โดยแสดงออกผ่านสัญลักษณ์และรูปทรงที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบ เป็นการแสดงออกให้เห็นถึงภาวะความเจ็บปวด หดหู่ คลุมเครือภายในจากโทษและภัยของความโลภ โกรธ หลง ตามทัศนะของข้าพเจ้า การสร้างสรรค์ผลงานในเบื้องต้นมีแรงบันดาลใจมาจากข่าวการเมืองไทยในช่วงปี พ.ศ. 2556 - 2557 ซึ่งเป็นช่วงเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญของไทย คนในชาติแตกแยกกันโดยมีสาเหตุเริ่มต้นจากนักการเมืองที่เห็นแก่ตัวกอบโกยผลประโยชน์มหาศาลสู่ตัวเองและพรรคพวก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของข้าพเจ้าอย่างมาก ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะถ่ายทอดความคิดเรื่องกิเลสในใจมนุษย์ ความลุ่มหลงในวัตถุ ความปรารถนาได้มาในทางง่ายทางต่ำ ซึ่งในทัศนะของข้าพเจ้า มนุษย์ยังเห็นแก่ตัวมากเท่าไร ก็กลัวผู้อื่นเอาเปรียบหรือทำให้เสียผลประโยชน์ของตนมากเท่านั้น จึงทำให้เกิดสภาวะภายในคือความระแวง ความกังวล ความหดหู่ และโดดเดี่ยว ตามมา

ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงออกในลักษณะเปรียบเทียบเปรียบเทียบไปถึงห้วงสภาวะภายใน โดยอาศัยวิธีการทางทัศนศิลป์ นำทัศนธาตุต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของศิลปะ มาสร้างรูปทรงคน สัตว์ และวัตถุสิ่งของ เพื่อบอกเล่าเนื้อหาและเรื่องราวที่ต้องการ มีรูปแบบการแสดงออกเป็นการเลียนแบบกรอบข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ถึงแม้ว่าผลงานจะถูกสร้างขึ้นจากเหตุการณ์ที่มีช่วงเวลาชัดเจน แต่ผลงานก็มีลักษณะคลุมเครือไม่ได้แสดงขอบเขตของเวลาหรือระบุตัวบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง เพราะข้าพเจ้าต้องการให้ผลงานสะท้อนภาพของกิเลสในใจมนุษย์จากความลุ่มหลงในวัตถุหรืออำนาจได้โดยไม่มีกาลเวลา มุ่งหวังกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความคิดสะกิดใจ เกิดคำถามต่อสิ่งที่เห็น และข้าพเจ้าปรารถนาให้เกิดความสำนึกดีขึ้นในใจของผู้ชม

ผลงานที่สร้างสรรค์ในเบื้องต้นกำหนดไว้ที่จำนวน 8 ชิ้นงาน แต่เมื่อสร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา ก็มีความรู้สึกรู้ว่ามีความสุขจากการทำงานมาก และยังต้องการที่จะทำต่อเรื่อยๆ ดังนั้น เมื่อสร้างสรรค์ผลงานชุด “เรื่องเล่าจากสังคม” เสร็จ จึงได้ผลงานทั้งหมด 18 ชิ้น มากกว่าที่ตั้งไว้ 10 ชิ้น โดยที่พัฒนารูปทรงและ

คลี่คลายด้านรูปแบบจากช่วงแรก เนื่องจากภาวะความนึกคิดและความรู้สึกของข้าพเจ้าคลายลง ผลงานในระยะหลังจึงมีลักษณะที่สะท้อนทัศนคติและความคิด ความเชื่อเกี่ยวกับศาสนาไว้อย่างสมควร เช่น การเปรียบเทียบกิเลสเป็นความทุกข์ ซึ่งผู้ยึดติดต้องทรมานจิตใจไม่เป็นสุข จนกระทั่งตายลง

ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นอาจารย์สอนศิลปะ การพัฒนาความรู้และความสามารถเป็นสิ่งสำคัญ ข้าพเจ้าจึงพอใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะด้วยตนเองทุกขั้นตอน เพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองจากการฝึกฝนในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะอยู่เสมอ ตั้งแต่การวาดเส้น การใช้สี การคิดแก้ปัญหา การประกอบสร้างผลงาน เมื่อทำบ่อย ทบถ้วนบ่อย จึงเกิดความชำนาญ และสามารถปรับนำมาใช้ในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพได้

ข้าพเจ้าหวังว่าบทความวิจัยนี้ จะช่วยสร้างความเข้าใจในงานศิลปะของข้าพเจ้า เกี่ยวกับที่มาของเนื้อหาและรูปทรงต่างๆที่ใช้สำหรับสื่อสาร โดยหวังว่าจะเป็นคุณประโยชน์แก่นักศึกษาและผู้สนใจต่อไป

บรรณานุกรม

- ชลูด นิ่มเสมอ. 2553. **องค์ประกอบของศิลปะ**. กรุงเทพฯ : อมรินทร์.
- ชาร์ห์ ซิมมอนส์. 2557. **โกยา**. กรุงเทพฯ : เดอะเกรทไฟอาร์ท จำกัด.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2539. **สังคมทฤษฎี : ยุทธศาสตร์ ความล่มสลายของสังคม**. กรุงเทพฯ : ชัคเชสมิเดีย.
- รสลิน กาสต์. สิงหาคม 2553. **FINE ART. แอ็บโพรพริเอชันอาร์ต(2)**, เดอะเกรทไฟอาร์ท จำกัด. หน้า 48-53.
- พุทธทาส อินทปัญโญ. 2527. **อริยสัจจากพระโอษฐ์ ภาคปลาย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. หน้า 1504.
- วิกิพีเดีย. สารานุกรมเสรี. “วิกฤตการณ์การเมืองไทย พ.ศ. 2556–2557(ออนไลน์)” 2559, ได้จาก th.wikipedia.org/wiki/วิกฤตการณ์การเมืองไทย_พ.ศ._2556–2557
- สมพร รอดบุญ. “ศิลปะแอฟโพรพริเคชัน(Appropriation Art)(ออนไลน์)” 2555, ได้จากเพจ CMUartcenter Chiangmai